

Застосування етнохудожньої діяльності майбутніми вчителями музики в дитячому хоровому колективі засобами дидактичної гри

У статті на основі зіставлення, порівняння, узагальнення наукової інформації, аналізується дидактична гра як одна з найбільш ефективних форм активізації навчально-пізнавальної діяльності; визначається сутність поняття «етнохудожня культура». Виокремлюється етнохудожня діяльність як процес творчої праці. В допомогу методичному росту майбутніх вчителів музики наводяться приклади використання певних видів навчальних ігор, а саме: музично-дидактичних, сюжетно-рольових та проблемно-моделюючих.

Ключові слова: етнохудожня культура, етнохудожня діяльність, дидактична гра, дитячий хоровий колектив, навчально-пізнавальна діяльність, сюжетно-рольові, проблемно-моделюючі ігри.

Постановка проблеми у загальному вигляді...Наслідком нестабільності громадського життя, руйнування духовних ідеалів минулого стало падіння моральності й духовності молоді, відчуження її від духовно-моральних цінностей. Нові умови життя диктують необхідність педагогічного осмислення проблеми формування національної самосвідомості учнів на основі вивчення етнохудожньої культури, що включає в себе усну народну творчість (казки, прислів'я, приказки, музичний фольклор, ігри, танці, театр, обряди) як таку етнічну діяльність, яка націлює на освоєння етнокультурних і загальнолюдських цінностей.

На сучасному етапі розвитку нашого суспільства система загальної освіти потребує значного оновлення й удосконалення. Загальноосвітня школа має виконувати важливу роль у вихованні учнів, формувати в них любов до рідного краю, історичної пам'яті, духовності, національного характеру. Набуті в школі особистісні якості, знання, вміння і навички не тільки забезпечують основу навчання і виховання молоді, а й значною мірою визначають якості практичної, громадської, діяльності дорослої людини.

Насамперед це стосується організації музично-виховного процесу, зокрема побудови уроків музики та гурткової музичної роботи з метою розвитку творчої діяльності учнів і прилучення їх до етнохудожньої культури. У позакласній гуртковій роботі, а саме хоровому дитячому колективі, можливо детальніше розглянути та закріпити вивчене на уроках музичного мистецтва. За допомогою музики відбувається формування сильної, творчої, життєздатної особистості, вона «дозволяє повніше відчутти цінність життя, відчутти її пульс, течію: вона облагороджує внутрішній світ особистості й робить його справжнім «аристократом духу» [1, с. 101]. На ці важливі аспекти розвитку дитячої особистості у своїй навчально-практичній роботі і повинен звернути увагу майбутній вчитель музики.

Культуру України неможливо уявити собі без народного мистецтва, яке розкриває джерела духовного життя українського народу, наочно демонструє його моральні, естетичні цінності, художній смак і є частиною історії. Усна народна творчість, музичний фольклор повинні знайти більше відбиття в змісті й вихованні підростаючого покоління зараз, коли зразки масової культури інших країн активно впроваджуються в життя, побут, світогляд дітей. І якщо говорити про можливість вибору своїх життєвих ідеалів, естетичних цінностей підростаючим поколінням, то треба говорити й про надання дітям можливості знати джерела національної культури й мистецтва.

Дидактична гра в шкільному віці є одним з ефективних засобів розвитку дитини й прилучення її до етнохудожньої культури. І саме засобами дидактичної гри можна прищепити дитині етнокультурні цінності. Дидактична гра як соціокультурний феномен має свою історію й передається з покоління в покоління.

Аналіз досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання цієї проблеми... Проблема гри давно привертала до себе увагу дослідників. Загальну теорію гри почали розробляти В. Вунд, Г. Спенсер, Ф. Шиллер; значний внесок у цю теорію внесли Е. Берг, К.Бюлер, К. Грос, Ж. Піаже, З. Фрейд, Е. Фром, Й. Хейзинга, В. Штерн та інші. Матеріалістичний погляд на гру вперше був сформований Г.Плехановим, який вказав на її

виникнення з праці. «Гра, – указував він, – є дитя праці, яка необхідно передреє їй у часі» [4, с. 139].

У педагогіці й психології теорію гри ґрунтовно досліджували П. Блонський, Н.Крупська, А. Макаренко, Г. Плеханов, В. Сухомлинський, К. Ушинський та ін. Проблемами гри займалися психологи: Б. Ананьєв, М. Басов, Л. Виготський, Д. Ельконін, О. Леонт'єв, С. Рубінштейн та ін.

Формування цілей статті... Мета статті – обґрунтувати можливість застосування у позакласній роботі дидактичних ігор як одного з ефективних засобів, що інтегрують різні галузі етнохудожньої діяльності у дитячому хоровому колективі. На основі теоретичного аналізу психолого-педагогічної літератури і на основі педагогічного експерименту показати, як за допомогою дидактичної гри залучити учасників хору до систематичної розумової праці й активізувати їх навчально-пізнавальну діяльність.

Виклад основного матеріалу... Щоб зрозуміти суть етнохудожньої діяльності у дитячому хоровому колективі, необхідно спочатку звернутися до етнохудожньої культури, як джерела такої активності. Етнохудожня культура розглядається в системі художньої культури. Уточнюючи своє бачення суті етнокультури, науковці визначають її як : інтегральне утворення особистості, яке включає етнохудожні потреби, культурні інтереси, духовні цінності, здібності, знання, вміння і навички людини в галузі культури й мистецтва свого народу, необхідні для збереження, розвитку етносу, вітчизняної та світової культури [2, с. 22]; накопичення й передача молодому поколінню історичного досвіду народу для забезпечення художньо-творчої діяльності, створення матеріальних і духовних художніх цінностей, що мають не тільки національне, але й загальнолюдське значення. Тому етнохудожня спрямованість навчального процесу має полягати в орієнтації на формування в учнів ціннісного ставлення до духовного досвіду минулих поколінь, дозволяючи особистості розвиватись в гармонії з національною та загальнолюдською культурою [6, с. 436].

Визначаючи характерні ознаки етнохудожньої культури, М. Спірина звертає увагу на те, що цей вид культури відрізняє колективний творчий характер її створення, тривала за часом і поширена в певному етнічному середовищі традиційність. Тому позитивний соціокультурний потенціал етнохудожньої культури можна використовувати як ефективний засіб для подолання багатьох проблем і деформацій у сучасному суспільстві [5].

Так, на підставі аналізу теорій, становлення поглядів на етнічну художню культуру, В.Гусев дає своє бачення цій великій сфері людської культури. У своїй праці «Естетика фольклору» він узагальнює міжнародний досвід в розвитку фольклоризму, розкриває зміст родової особливості усіх видів практично-духовної діяльності народних мас (образність форми), але за різними засобами образності він виводить різну форму їх буття, різні можливості відображення дійсності, різне призначення в житті народу. Тому в його концепції усе народне мистецтво розділене на дві великі групи: одну складають естетично оформлені предмети або речі (різноманітні види прикладного мистецтва); іншу групу складають продукти діяльності, існуючі безпосередньо у момент виконання (пантоміма, танець, спів, розповідь тощо) [3, с. 114]. Народна художня культура розглядається Гусевим як цілісний комплекс матеріальних і духовних цінностей, що створюються народними масами і характеризують їх історичний соціально-етнічний вигляд, що перебуває в постійному розвитку.

Значною мірою вплив етнічної культури на особистість пояснюється й тим, що вона вимагає від кожного подолання пасивності, не терпить споглядальності, перетворює її в активного учасника традиційних дій, свят, обрядів, заходів і інших подій. Ця особливість народних традицій дозволяє кожному виявити свою діяльну ініціативу, розвинути свої здібності й таланти на основі прилучення до особливого й загальнозначущого, що існує в етнічних формах. Саме таке розуміння культури висуває її на роль однієї з головних етнозберігаючих складових. Але при цьому культура проявляється як функціонально обумовлена структура, що має усередині себе механізми самозбереження, що сприяють як адаптації своїх членів до зовнішньоприродного й культурно-політичного оточення, так і пристосуванню зовнішньої реальності до потреб представників даного етносу.

Дидактична гра - помічник вчителя музики, особливо в молодших класах, адже діти цього віку з готовністю і великим бажанням ставляться до тих завдань, які мають ігрові елементи. Саме у грі повнозвучно говорить про себе невичерпна емоційність, творча активність дитини. Спрямувати учнів у духовне русло - обов'язок і важлива справа музиканта-викладача.

Сьогодні, в час відродження національної системи виховання, дуже важливо залучати до процесу формування особистості дитини українські традиційні народні дитячі ігри, які є дуже глибокими за своєю мудрістю, містять у собі величезний виховний потенціал. Вони добре сприймаються дітьми за формою та змістом.

У дидактичних (навчальних) іграх, створених педагогікою, в тому числі й народною, ігрова діяльність спеціально планується і пристосовується до навчальних цілей. Дидактичні ігри – різновид ігор за правилами; поняття дидактичної гри включає обов'язкові компоненти: навчальну структуру, наявність та органічне поєднання основних її складових дидактичних завдань, ігрових дій, правил.

З усієї різноманітності ігор у позакласній роботі для застосування етнохудожньої діяльності дитячого хорового колективу ми вважаємо доцільними використовувати музично-дидактичні, сюжетно-рольові та проблемно-моделюючі ігри.

Музично-дидактичні ігри можуть бути різноманітними за завданням і змістом: народні ігри-загадки, ігри-змагання сприяють засвоєнню, закріпленню знань з народної культури, оволодінню способами пізнавальної діяльності, формуванню в дітей навичок музичного сприймання, формуванню етнохудожньої культури, вміння розрізняти висоту, тембр, силу і тривалість звуку, планомірно розвивають висотний, динамічний, ритмічний і тембровий слух.

У дитячому хоровому колективі прийомом залучення до ігрової етнохудожньої діяльності є: «пластичне інтонування» (виконавська участь рук, ніг, корпусу, нахилів голови під музику); показ пульсу музичного твору (плескання, гра на простих ритмічних інструментах), показ за допомогою рук не тільки темпу, а й динаміки, напрямку і висоти звучання, а пізніше й показ музичного фразування; поділ на рольові групи (наприклад, актори і критики, господарі і гості); гра на доступних дітям музичних інструментах (барабан, бубон, трикутник, металофон тощо). Така діяльність дітей у процесі осягнення естетичних цінностей музичного мистецтва задовольняє їх бажання діяти самостійно, активно спонукає до проникнення у виконавські можливості народної музичної творчості.

У сюжетно-рольових іграх відбувається своєрідне входження дитини в художній світ твору. Обов'язковими компонентами цього типу ігор є сюжет, роль, уявна ситуація. Вибір сюжету завжди залежить від конкретних виховних завдань. Важливо, щоб діти були однаково зацікавлені сюжетом гри й хотіли б узяти в ній участь. Вчитель-керівник пропонує драматургію, розподіляє ролі.

Підготовка до ролі може розпочинатися наданням дітям можливості пофантазувати, створюючи конкретний образ самостійно, а також аналізом творів живопису, музики та літератури, поєднаних однією темою або центральним образом. Так, під час ознайомлення дітей з оперою К.Стеценка «Лисичка, Котик і Півник» доцільно організувати своєрідні музичні хоріві діалоги (керівника з хористами чи окремо між хористами тощо), завдяки яким діти розширюють знання, набувають акторських, виконавських навичок, осягають характер героя, перевтілюючись в нього, набувають здатності мислити, відчувати й говорити так, як мислить, відчуває й говорить герой. Сюжетно-рольові ігри можна організувати під час вивчення дитячих опер, пісень, поспівок. Цінним матеріалом для вчителя є збірка В.Верховинця «Весняночка». Переважна більшість ігор, вміщених у збірці, – це невеличкі казки та напівказки, де дійсність переплітається з вигадкою, де дитячій увазі пропонується широкий вибір різноманітних ролей, від простих, призначених для однієї особи («Ладки, ладусі»), до складних гуртових («Дінь-дінь», «Вийшли в поле косарі», «Подоляночка» тощо). Успіх сюжетно-рольових ігор значною мірою визначається зовнішньою їх організацією, завдяки якій стають можливими ігрові дії. Важливими також є щирість, захопленість самого вчителя, його серйозне, ділове ставлення до учнів – рівноправних партнерів по грі.

У сюжетно-рольових іграх школярі відтворюють безпосередньо людські ролі і взаємини. У розгорнутій формі така гра є колективною діяльністю, де її учасники вступають у відносини співробітництва. В рольових іграх можна застосувати українські народні пісні, що надасть змогу ознайомити учнів з особливостями цих видів пісень, навчити їх виконувати.

Особливу привабливість усім іграм надають українські пісні, зібрані в народі або створені видатними діячами України. Це можуть бути твори М.Лисенка, М. Леонтовича, К.Стеценка, П. Козицького, Л. Ревуцького, а також фольклорні записи К. Квітки, С.Титаренка, А. Коношенка, С. Дрімцова. Своєю привабливістю пісні завдячують поезіям Т.Шевченка, Лесі Українки, О. Олеса, М. Вороного, Д. Загула, П. Тичини та інших.

Під час гри дитина ознайомлюється з великим діапазоном людських почуттів і взаємостосунків, вчиться розрізняти добро і зло. Завдяки грі у дитини формується здатність виявляти свої особливості, визначати, як вони сприймаються іншими, та з'являється потреба будувати свою поведінку з урахуванням можливої реакції інших.

Сюжети ігор з народним спрямуванням дуже різноманітні й відображають реальні умови життя, тому змінювати їх треба залежно від входження дитини в навколишню реальність, від її світогляду. У цьому контексті застосування ігор з елементами народної культури надає можливість дитині повністю поринати в етнохудожню культуру свого народу.

Як показує практика, успіх сюжетно-рольових ігор значною мірою визначається їх зовнішньою організацією, завдяки якій стають можливими ігрові дії. Особливе місце в цій організації набуває різноманітна атрибутика: предмети, народні костюми, український рушник, які допомагають створити реальну ситуацію та наочно побачити народні принади. Така діяльність дітей у процесі осягнення естетичних цінностей музичного мистецтва задовольняє їх бажання діяти самостійно, активно спонукає до пізнання народних традицій і проникнення у виконавські можливості народної музики.

Проблемно-моделюючі ігри характеризуються тим, що в них відбувається ігрова деформація структури художнього твору для того щоб виявити специфічну роль конкретних засобів художньої виразності. Запропоновані в них нестандартні ситуації потребують від дітей самостійного творчого вирішення.

До проблемно-моделюючих ігор можна віднести такі форми ігрових ситуацій:

1. Самостійне створення музичного супроводу до запропонованого оповідання, картини. Варіантів створення музичних супроводів до казок, оповідань, картин дуже багато: можна використовувати вокально-хорові імпровізації, різні дитячі інструменти, а також пластичні рухи.

2. Імпровізація на домислювання. Наприклад, діти мають дібрати звук, пропущений в мелодії, пісні. Для цього слід добирати невідомі дітям твори, оскільки мета таких завдань – не закріплення механічної пам'яті, а розвиток творчої уяви; діти закінчують оповідання, казку, вірш, мелодію, пісню (початок проспіваний вчителем).

Щоб успішно впоратися з завданням, діти звертають увагу на художні деталі, осмислюють логіку їх розвитку та максимально використовують можливості своєї уяви. В кінці діти порівнюють свої творчі вирішення з авторською концепцією.

3. Колективне створення оповідань, музичних казок тощо на основі, наприклад, карток, на які наклеєні картинки з різних листівок, журналів. Витягуючи з колоди картки, учасники гри по чергово інтерпретують їх, продумують рух мелодії, складають поспівки. Таким чином створюється оповідання, моделюються музичні інтонації.

До найскладніших форм творчих ігрових ситуацій належать театралізація, самостійне створення оповідань, п'єс, а також постановка музичних вистав, народних дійств. Підготовчими можуть бути такі завдання: створити і передати в рухах, інтонацією хвору пташку, радісну людину, сильний вітер, колючий дощ тощо.

Як показує досвід роботи в школі, інтерес дітей до написання, сценічного й музичного втілення п'єс дуже великий, оскільки цей вид колективної творчості відповідає найрізноманітнішим творчим індивідуальностям школярів: письменницьким, акторським, режисерським, музичним, організаторським та іншим.

За допомогою ігор розвивається музичний слух, набуваються навички розрізняти і відтворювати напрям руху мелодії (пониження і підвищення звуків), тривалості звуків, зміни темпів у співі і в музично-ритмічних рухах. У зв'язку з розвитком мислення формується й моторика, удосконалюються вміння послідовно виконувати рухи досить складних народних танців, сюжетних і несюжетних народних ігор.

Всі ігри зі співами повинні виконуватись ритмічно, тому керівникові необхідно самому бути підготовленим з музичного боку, щоб він міг легко передавати відчуття ритму учням.

Аналіз практики та вивчення досвіду роботи різних викладачів дозволяє нам виділяти найбільш суттєві й оптимальні прийоми організації дидактичної гри у позакласній роботі при застосуванні етнохудожньої діяльності. Стисло охарактеризуємо їх:

1. Один з найважливіших моментів у проведенні дидактичної гри – це вступ у ігрову ситуацію. Для того, щоб зацікавити дітей грою, початок має бути емоційним, незвичайним, яскравим, захоплюючим, таємничим. Важливого значення надається зовнішньому оформленню гри, ігрового матеріалу. Місце для гри має бути художньо оформлене, але водночас наочний матеріал не повинен бути надто яскравим, щоб не відволікати учнів. До

того ж, зважаючи на те, що дитина у грі діє в уявній ситуації, зовнішня атрибутика особливо важлива переважно на початку гри. Також важливу роль відіграє назва гри («Весняночка», «Купайло», «Український млин», «Добрий господар», «Вечорниці» тощо).

2. Позитивний досвід використання дидактичних ігор сюжетно-рольового характеру вказує на необхідність чіткого розмежування ролей між учасниками гри, визначення позицій вчителя в даному аспекті. Наявність ролі для дитини, а також уміле залучення до гри невідомим школярам казкових героїв стимулюють їх до активної участі в ігровій діяльності (використовується ефект новизни).

3. Велике значення для успішного здійснення навчально-ігрового процесу має особливе ставлення вчителя до гри та створення доброзичливих стосунків з учнями. Дисципліна в процесі ігрової діяльності підтримується здебільшого правилами гри, чіткістю виконання ролей, завчасно продуманими прийомами, що коректують ігрові дії учасників.

4. Успіх дидактичних ігор у формуванні етнохудожньої культури значною мірою залежить від правильного використання в них ігрового обладнання, народних іграшок, українських костюмів, писанок, рушників, природного матеріалу (шишок, плодів, насіння, пшениці, листків) тощо. Це надає можливість повністю відчувати характер гри і наблизитись до реальних, автентичних умов її проведення.

5. Важливим є своєчасне підбиття підсумків гри, яке краще проводити одразу після її закінчення.

Висновки... У грі формуються сприймання, мислення, пам'ять, мовлення – ті фундаментальні психічні процеси, без достатнього розвитку яких неможливо говорити про виховання культурної особистості. За допомогою етнохудожньої діяльності в умовах дидактичної гри активізується здатність дітей самостійно мислити і діяти, пройти шлях від багатопланового осягнення навколишнього світу до чутливого сприймання людських стосунків. Завдання вчителя – створити умови для успішного проведення музичної гри таким чином, щоб вона не стала тільки забавою, а змогла розвинути творчі здібності дітей, зацікавити та допомогти їм засвоїти музично-теоретичні теми уроків.

Таким чином гра – одна з найважливіших сфер життєдіяльності дитини. Зливаючись із працею, навчанням, мистецтвом, спортом, вона забезпечує необхідні емоційні умови для всебічного, гармонійного розвитку особистості. В руках педагога вона стає інструментом виховання, що дає змогу повніше враховувати вікові особливості дітей, розвивати ініціативу і самодіяльність, створювати атмосферу свободи, творчого розкріпачення в колективі та умови для саморозвитку.

Результати дослідження показали, що для застосування етнохудожньої діяльності в дитячому хоровому колективі великі можливості мають музичні ігри із застосуванням українського фольклору, а ефективність цього процесу залежить від активізації уваги, мислення, емоцій, уяви учнів. Така ігрова творча діяльність дарує учням незрівнянну радість і естетичну насолоду, робить їх духовно багатшими, розвиває музично-творчі здібності, сприяє самовираженню, прояву самостійності. Результати експериментальної роботи свідчать, що інсценування народних творів і пісень сучасних авторів різних жанрів (ліричних, календарних, жартівливих, побутових) відіграє важливу роль у вихованні етнохудожньої культури школярів, сприяє формуванню естетичних та моральних рис характеру. Застосування таких методів музичного виховання доцільне в позакласній роботі і на уроках музики.

Подальшу свою роботу ми вбачаємо у розробленні методичних рекомендацій для розвитку етнохудожньої діяльності в дитячому хоровому колективі.

Список використаних джерел і літератури:

1. Бахтизина Д. И. Истинность музыки: философско-онтологический аспект [монография] / Д.И. Бахтизина, А. Я. Канапацкий. – Уфа: РИО Башгу, 2005. – 101 с.
2. Воробьева Т. П. Воспитание этнохудожественной культуры подростков в учреждениях дополнительного образования детей : авторефер. на здобуття ступеня канд пед. наук: спец. 13.00.01 / Т. П. Воробьева. – Челябинск, 2006. – 22 с.
3. Гусев В.Е. Эстетика фольклора. Учеб. пособие / В. Е. Гусев. – Л.: Наука, 1967. – 317с.
4. Каиров И. А. Педагогическая энциклопедия / Ред. И. А. Каиров, Ф. Н. Петров. – М. : Советская энциклопедия, 1965. – Т. 2. – 911 с.
5. Спирина М. Ю. Народная художественная культура: теория и практика в современном социуме [Электронный ресурс] – Режим доступа: <http://bookcheba.com/page/kulturologis/ist/ist-11-idz-ax249.html>.

6. Шинкаренко В. Дидактична гра як засіб формування етнохудожньої культури молодших школярів на уроках музики / В.Шинкаренко // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології: наук. журнал / ред. кол.: А. А. Сбруева, М. О. Лазарев, О. В. Михайліченко та ін. – Суми: СумДПУ ім. А.С.Макаренка, 2012. – № 7 (25). – 452 с.

Транслітерований список літератури:

1. Bakhtizina D.I. Istinnost' muzy'ki: filosofsko-ontologicheskij aspekt [monografiya]. Ufa:RIO Bashgu,2005, 101 p.
2. Vorob'eva T.P. Vospitanie e'tnokhudozhestvennoi kultury' podrostkov v ucherezhdennykh dopolnitelnogo obrazovanij detej: avtoreferat na poluchnie zvanij kand.ped. nauk: specz. 13.00.01, Cheljbinsk, 2006, 22 p.
3. Gusev V.E. E'stetika folklore. Uchebnoe posobie. Leningrad: nauka,1967, 317 p.
4. Kairov I.A. Pedagogicheskaj e'ncziklopedij / Red.I.A. Kairov, F.N. Petrov. Moskva:Sovetskaj e'ncziklopedij,1965, T.2, 911 p.
5. Spirina M.YU. Narodnaj khudozhestvennaj kultura: teorij i praktika v sovremennom socziume [elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupa: <http://bookcheba.com/page/kulturologis/ist/ist-11-idz-ax249.html>.
6. Shinkarenko V. Dydaktychna gra yak zasib formuvannya etnokhudozhnyi kultury molodshykh shkolyariv na urokakh muzyky // Pedagogichni nauky: teorij, istorij, innovastijni tekhnologii: nauk.zhurnal / red. Kol. A.A. Sbrueva, M.O. Lazarev, O.V.Mykhailichenko ta in., Sumy: SumDPU im.A.S. Makarenko,2012, № 7(25), 452 p.

Аннотация

Применение этнохудожественной деятельности будущими учителями музыки в детском хоровом коллективе средствами дидактичной игры

Пуцък О. А.

В статье на основе сопоставления, сравнения, обобщения научной информации, анализируется дидактическая игра как одна из наиболее эффективных форм активизации учебно-познавательной деятельности; определяется сущность понятия «этнохудожественная культура». Выделяется этнохудожественная деятельность как процесс творческого труда. В помощь методического роста будущих учителей музыки приводятся примеры использования определенных видов учебных игр, а именно: музыкально-учебных, сюжетно-ролевых и проблемно-моделирующих.

Ключевые слова: этнохудожественная культура, этнохудожественная деятельность, дидактичная игра, детский хоровой коллектив, учебно-познавательная деятельность, сюжетно-ролевые, проблемно моделирующие игры.

Summary

Application of ethnic and artistic activity by future music masters in children's choir by facilities of didactics game

Putsik O. A.

This article analyzes the didactic game as one of the most effective forms of intensification of teaching and learning activities based on the comparison synthesis of scientific information; essence of concept „ ethnic and artistic culture” is determined. Ethnic and artistic activity is selected, as a process of creative labour. To the help of methodical growth of future music masters the examples of the use of certain types of train games are driven, namely: musically didactics, withrole-play and problem designings.

Key words: ethnic and artistic culture, ethnic and artistic activity, didactics game, child's choral collective, educational-cognitive activity, withrole-play and problem designing games.